

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בג"א אונם יפולים להפתתן עוד, ורוצים שפשיח
יבוא "ענשיו" כל חיזשבונות" לא אינפת להם;

ראה סמוד 7

ערב שבת קודש פ' ויקהל-פקודי
ח"י תהא שנת נפלאות טובה

למח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

על כל יהודי לדתקשר אל הרבי

ע"י ההתקשרות לרבי, שהוא משה בשלימותו שבדורנו, איזי הוא מקשר את הסתים שבנשמה עם הסתים דקוב"ה ■ כאשר מקיימים תורה ומצוות לכד ללא התקשרות לרבי, אפשר אננס להגיע לדרגות הכי נעלות בקדושה, אבל חסרה ההתקשרות של עצם הנשמה עם עצמות ומחות א"ס ב"ה ■ כשם שזה ברוחניות – שההתקשרות לעצם הנשמה היא רק ע"י הרבי, היות והוא המשה שבדור, כך גם בגשמיות, שהמשכת היות עצמי יכולה להיות רק ע"י הרבי המשה שבדור ■ משיחת ש"פ ויקהל פ' שקלים, מב"ה"ש ה"תשי"א – בלתי מוגה בתרגום הפשי ללה"ק – נערך ע"י יועד שיחות קודש"

.. בדרגת הוחדה שבנפש הרי כל מתקשר גליא דישראל בגליא דקוב"ה, ישראל שוים הם, והמשכת הוחדה וסתים דישראל מתקשר בסתים דתורה שבנפש – ודוגמתו בגמיויות – וע"י מתקשר סתים דישראל בסתים המשכת הוחדה עצמי – הוא דקיא ע"י דקוב"ה.
משה, כי הרי הוא ממשיך את עצם הנשמה, וכן בכל דור – אתפטרותו דמשה בכל דור.
אתא בהר"י ה"לת קשריזי אונון מתקשראן דא ברא, קוב"ה אורייחא וישראל, וכל חד דרגא על דרגא סתים וגליא, ומבואר בחסידות³ שגליא דישראל מתקשר בגליא דתורה וע"יז

(1) חז"ל עג, א. ואילך.
(2) דאה סו"ס תרל"ז ע' כה בשה"ג, ה"ש"ת ע' 61 בתענית ליק ארמו"ר שליט"א, ד"ה פתח ר"ש תשל"ד פ"ג ואילך (סה"ס מליקס ח"ג ע' קנג ואלך).
(3) דאה לקו"ת ויקרא ה, ג. ונבנים מנ, א. אגרות-קודש אדמו"ר מהר"ר ח"ג ס"ע תקנף

בילאור בפרש"י

לפנינו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הגרה בשיחת ש"פ פקודי, פ' שקלים ה'תשמ"א (נדפס בשיתות קודש תשמ"א ח"ב ע' 573)

להלן פיענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

להעיר שרש"י א"צ לפרש טעם כמה השינוים שבמחובים בנוגע למכנסים (בפ' תצוה וכו') – לאחרי שכבר פירש (ס"פ יתרו) ענין המכנסים, שמזה מוכן בנוגע לכא"א מ"ממלכת כהנים וגוי קדוש", עאכ"כ לאנשים והזמן דכהנים ממ"ש ובימי מילואים בכהונתם (וכבהמהשך – דלא תצאו (כל הזמן) מפתח אור"ט) שלפ"ש"י זה משמע דהנכנס לקודש (אפילו למזבח שבחצר) עובר בלאו דלא תגלה, אפילו באם לבוש מתנות וכו'.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...
יש לך את כל המיכות לתת הקרשה ב"יחי המלך", עם מתנה מקורית, עם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עי"ז תעשה עוד צעד ב"דרך הישרה" להביא את בייאת והתגלות משיח צדקנו תיכף ומיד ממש התקשר כהקדמ לפלפול:

כארה"ב: 778-6670 (718) כאר"ק: 3153-840-04
ותמוזי הקרשה למועד שרצית. מחירים נוחים!

בעל-הבית האמיתי – טוען הוא שמאחד ונמצאים במלות, צריכים להגן כפי שדילפולמט מנתנה. שזוהו הפך להמת מים ושיגים, כי על המעשה כמו-שהוא (מה הוא) שלשם כך צריכים להתלמד מים ושיגים, כי על המעשה כמו-שהוא (מה הוא) רוצה למסור ומה אינו רוצה למסור וכו') הרי לא צריכים להתלמד, אלא דילפולמט! היא: למסור את מצב הדברים לא כמות-שהם, ויתירה מזה, למסור את הדברים לא כמות שהם באופן שלא יתפסו אותו על שום שקד, ושלא יזרקו אותו מתמדדנות על כך שהוא אומר הפך המציאות, ושזה יהיה בפרומט נאה. ולאחמ"כ כשיצטרכו להתחרט הוא יוכל לעקם ולומר שלא את זה אמר, ולא הוא זה שכתב כן, ולא הוא הוא התכוון וכו' – שע"ז צריכים למסור אודך. ולפעמים אפילו לימוד אודך לא מועיל, כי לפעמים קורה 'ישראל' ונפלט לו דבר-אמת. שזה ממש דבר "המבהיל את הרעיון": שמדברים ומדברים באופן 'דילפולמט' ופתאום נפלט לו דבר-אמת – דבר כזה לא היה לעולמים! נמצאים הרי במסיבה מוכובת של 'דילפולמטים' ופתאום הוא אומר אמת – האם נשמע פעם דבר כזה?! אך כאמר, "שיגאות מי יבין" – ולפעמים קורה שאפשר לטעות...

אבל בפועל ראו את המציאות שכאשר היתה להם טעות ב'הלכות דילפולמט' – ראו מיד את התוצאות מזה: שכאשר קלטו (הפך שכמד) שאוברים זאת במילים קשות (והעיקר הוא לא כ"כ התקיפות, אלא זה שאמר זאת בטעות), אזי "כן יקום" – הפסיקו לדבר על-כך והורידו את הנושא מסדר היום!

וכפי שראו בפועל: ה' ענין שפחדו מלהעלותו על דל שפתם, אמנם לאחר שהיהודים אמרו בפשטות ובתקיפות ובסגנון שאין מה לדבר על כך – שירושלים נשארת ביד היהודים, ונשארת "עיר-הבירה", ונשארת ירושלים השלימה, ושיהודה ושומרון ישארו לנצח אצל היהודים – הורידו את-זה מסדר-היום (בדיוק להפך ממה שהיה לפני כמה חודשים)!

שזה פעל עכ"פ לשיעה, כי אחר-כך החל שוב הלחץ על-כך, אבל בנתיים הם כ"כ התפעלו מזה שאמרו זאת בכזו תקיפות וכו' – שהפך שכמד הפסיק מיד לדבר על-כך.

ושללאורה אמנם כיצד קרה שי'נכשלו' באמירת האמת בגלוי (שהרי אצלם זה נקרא כישלון)!
עכ"פ, העיקר הוא שרואים ש"פלא פחד היהודים עליהם" – הפסיקו לדבר על-כך (הנם שעל דברים אחרים מדברים ולוחצים וכו').

מה שיכולים ללמוד מכך (ולא צריכים לטובב את האגודל ולעשות מזה "דילפולמטיה", אלא אפשר ללמוד פשוטים של דברים): שישמועיים שאחוזים כן בתוקף ר"ב קום", והרי מכיון שמוכרחים (ארה"ב) ליייר חתום, אך שזה יהי' ומה שזה יהי', כי אין כל נפקא-מינה להם מה יהיה כתוב שם, לכן כשרואים שלא יוכלו להשיג – הם יסכימו על זה.

(תרגום תפשי משחת מוצאי שי"פ וק"פ, מבר"ה יוס' ה'תשע"ט – בלתי מתרגם)

שאפתטותה דמשה בכל דרא,
מווייהו⁸, ישנו הפרש בין אברהם כפי שהוא באצילות לגבי אבי שהוא בבי"ע,⁹ משה"כ משה משה לא פסיק לעטא במוייהו, אותו משה שבאצילות הוא בדיוק אותו משה שבבי"ע, שלכן יכול משה להמשיך את האמונה בעצמות ומהות א"ס ב"ה בפנימיות.

ולכן על כל יהודי לידע שצריכים להיות מקושרים לרבי, כיון שהוא המשה בשלימותו ("דער גאנצער משה") שבדורנו, והוא מקשר את הסתים שבנשמה, את עצם הנשמה, עם סתים דתורה – עם פנימיות התורה שהרביים גילו, ועי"ז עם סתים

הגם שהלשון הוא "אתפשטותא" – רק התפשטות, אבל

האמת היא שכיין ומדובר אודות אחד שהוא "עצמי", אזי "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס כולו"

דקוב"ה.
כאשר מקיימים תורה ומצוות לבד ללא התקשרות לרב, וללא פנימיות התורה שנתגלחה עי"ה הרביים, אפשר אמנם להגיע לדוגות הכי נעלות בקדושה, אבל חסרה ההתקשרות של עצם הנשמה עם עצמות ומחית א"ס ב"ה, אבל כאשר מקושרים למשה ומהות א"ס ב"ה נמשכת ומתגלית עי"ה משה דוקא, שהגם שהאמונה באה בירושה מאברהם אבינו, שלכן בני ישראל נקראים "מאמינים" בני מאמינים¹⁰, ומכל מקום צריכה להיות ההמשכה עי"ה משה דוקא.
וכמבואר הטיעם בזה, כיון שאברהם אברהם פסיק טעמא

8) "חז"ל קלח, א (בא"ה).
9) בכדון אחדים: ווארום ער אזי דאן א עצמי, והעצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס כולו.
10) "ה' הניח תהי' תהי' (ס"ח) תהי' עי קיב).
11) "ה' הניח תהי' תהי' (ס"ח) תהי' עי קיב).
12) "ה' הניח תהי' תהי' (ס"ח) תהי' עי קיב).
13) "ה' הניח תהי' תהי' (ס"ח) תהי' עי קיב).
14) המשך תישי"ע עי תקיב המשך תישי"ע ח"א עי חטו. תקיב ח"ב עי א"פ. וראה פסר השיחות תשי"ע עי 32 הערה 19.
15) שבת צ"א.
16) דאה תהי' פ"ח.
17) "ה' כי תשא תהי' עי"ת (ס"ח) עי"ת

שבדור ממשיך את החיות עצמי.
 אודות ההתקשרות לרבי, אזי גם
 בליבר על זה ישרה תועלת – ונשלמה
 פרס שפתינו".

שהקב"ה יעזור שלא נצטרך לחגוג
 ל"ונשלמה" פרים שפתינו¹³, והרבי
 של"סי"א¹⁴ וילכנו לקדאת משרת.
 הרבי סיפר פעם¹⁵, שחסיד אחד
 בחזרתו מהתנועות פגש אותו שטר
 ושאל: "קטאָ אַרדאַט?" – המליה
 "אַרדאַט" ברזיות פירושה חולך,
 ו"קטאָ אַרדאַט" פירושו: מי חולך –
 ענה לו החסיד: "ביטול אידאָט" –
 ביטול חולך!

וכסם שזה ברזיות –
 שההתקשרות דעצם הנשמה היא רק
 ע"י הרבי, היות והוא המשה שבדור, כך
 גם בגמתי, שהמשכת חיות עצמי
 יכולה להיות רק ע"י רבי המשה
 שבדור¹⁶;
 בנוגע להתפשטות החיות, אזי אם
 חל בה אזהה לקול (לא בהעלם החיות,
 אלא בלבול בהתפשטות החיות)¹⁷
 אפשר ללכת לרופא ויתכן שהרופא

האמונה של בני בעצמות ומהות א"ס ב"ה נמשכת ומתגלית ע"י משה דוקא, הגם שבני נקראים "מאמינים בני מאמינים", מ"מ ההמשכה צ"ל ע"י משה דוקא

– החסיד חזר אז מהתנועות,
 ובהתנועות דובר אודות יש מאין
 וביטול, וההתנועות פעלה עליו שלא
 ירגיש את הישות שלו, אלא שהכל
 בטל, וההרגש כל כך חזר בו עד שהוא
 אכן נה"ל כד, ולכן הוא ענה "ביטול
 אידאָט", שביטול חולך, וגם המור
 "שמע" ש"ביטול חולך".

יעזור. אבל בנוגע לחיות עצמי הרי אף
 רופא לא יוכל לעזור ומוכרחים ללכת
 לרבי דוקא, כי הרי הוא משה
 "בשילמות" של הדור שהוא יכול
 להמשיך חיות עצמי.
 שמה מובן שבנוגע לחיות עצמי
 הרופא הוא כלל אינו בעל-בית. והגם
 שהרופא אומר שפלוגי אינו יכול
 לחיות, אבל בנוגע לחיות עצמי הוא
 בכלל לא בעל-בית, והרבי שהוא המשה

10) ראה גם בשיחת י"ג שבט ש.ט. ס"ח.
 11) בפרקי ארזים: ואפילו התגלפת שהיא
 בהתפשטות החיות.
 12) חושע דק"ג.
 13) חסד המשך חנינו.
 14) ראה גם שיחת שמו"ת ש.ט. בסופה.
 15) ספר השיחות חר"ו-הודף הש"ת ע' 251.

שפת הזידפולמטיים

שקתורה הזי פשוטה שרואים בפשטות (שכבר דובר ע"ז כמה פעמים)
 היא: שהתקרה התלונה שבכל המשא-ומתן (שקל-א-טריא) צ"ל באופן ד"ל לא
 יכרע ולא ישתחוה". וכפי שמדכי עשה זאת לא רק בל-אמות של בית-
 המנסת ובית-המדרש, או רק כשהוא נמצא בין יהודים, אלא אפילו כשהוא
 נמצא ב"שער המלך", ואפילו כשהוא נמצא שם, ואפילו כשהוא ידע את
 התביעות של המלך, ובידעו שהמלך אצל המלך אחשורוש שיצוה שאצל כל
 עבדי המלך צ"ל "יכרע וישתחוה"¹,

שזורה החוראה ברורה ממה שהי" ביממים הם בזמן הזה" (בחודש אדר):
 מרדכי נעמד באופן ש"לא יכרע ולא ישתחוה", ולא רק זה אלא גם "המידו לו
 את עם מרדכי" – שהיכן שרק נמצא יהודי הוא כופר בע"ז: שהתנהגה ועבודתה
 שהיא זהה ליהודי, הרי לא רק שאינו מתנהג בה, אלא שהוא כופר בכל
 מצאותו!

... וגם זה עדיין לא מספיק: אפי' כאשר אומרים להודי ש"יכרע וישתחוה"
 כי המלך נתן כוז עצה, ועוד שלם עבור זה "עשרת אלפים ככר כסף" (או שרה
 כסף וכ"ב) – עונה ע"ז ההודי שמכיון שהוא יהודי אזי "לא יכרע ולא
 ישתחוה" וכן נוהגים כל "עם מרדכי", כי פעם הי' מרדכי, והוא תרגם סדר
 כזה בגלוי, ולכן מאז יודעים מזה "כל מלכי ארץ" ("המידו לו את עם מרדכי")!
 ... מהמגיים מצד-עצמם לא היו נגרמים כל קשיים, אבל הבעי' נעוצה בכך

שמתין ש"יבדו שככה לו בעולמו", הרי כפי שיש להקב"ה בעולמו "עם חכם
 ונבון", שיש בו מ"ד-אשיכם שבסוכים" עד "חוטב עצד ושואב מימדי", כך נמצא
 לו ביניהם גם "הירא ודך הלבב" שטוענים "אל תתגרה בגוי קטן", על-אחת-
 כמה-יכמה בגוי גדול".

היכן כאן ה"תתגרה"ז אף אחד אינו מתגרה, רק מצד ש"כח מעשיו הגדל
 לעמו לתת להם נחלת גוים" – מחזיקים היהודים במה שהקב"ה נתן להם!
 הרי הנך רואה שגם המגיים היו משלמים עם זה – לולי שהיו רואים
 שמתנהגים באופן ש"זנהי בעינינו כחגבים" (ובמילא) וכן היינו בעיניהם" –
 תעמדי עצמך במעמד ש"לא יכרע ולא ישתחוה", ותראה שיהיה "נפל פחד
 וההודים יעלהם" ויהיה "את מרדכי יעל בית המן" (אסתר ח, א)!

אבל הוא הרי "הירא ודך הלבב", ולכן הוא מפרש שפלוגי הוא בטלן, ופלוגי
 לא מבין בעניי פולטיקה, ופלוגי שייך לישבה ולבית-המדרש – להיות בין
 יהודים ולא בין אנשים מתורבתים, הנקראים בשם "דיפלומטים", שמנהיגים
 את העולם כולו.

א-על-פי-שבדיו הפרטיים הוא צועק שיש בעל-הבית לבירה זו, והוא

היכן נמצא ה"אזהל מועד"?

... וענין זה הוא בהדגשה יתירה כשנמצאים ב"אזהל מועד", "בית ועד למבטקי ה", שבבית-הנבטת ובית-המבדש דר"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבו נסקר בתורה עבודה וגמ"ח במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דיגן, ו"קדושה לא זהה ממקומה" – ה"ז מקום מסוגל ביותר להתגלות ד"אזהל מועד" בבית המקדש השלישי, באזהלה האמתית והשלמה.

(משיחת שי"פ וקמ"ז פקודי ה'תשס"א - בלתי מוגה)

משה רבינו שבדורנו, פעל כבר את הענין ד"ויקהל"

משה רבינו שבדורנו, נשיא הדור, פעל כבר את הענין ד"ויקהל" (עמודו הכן "ה", בין אם הוצים בכך ובין אם לאו, ח"ו; הברירה היחידה היא – לבעוט ולקלח ח"ו... או שלא לתקן עכ"פ. אבל מובן וגם פשוט שאף א' לא נבחר בדרך זו, אלא יודאי ישתול למלא ולהשלים את עבודתו הפרטית, כך שלא יפקדו מקומו ח"ו).

(משיחת שי"פ וקמ"ז פקודי ה'תשס"א - בלתי מוגה)

משיח לא ידע משום קונאים

כאשר יבוא משיח הוא לא ידע משום קונאים, אלא יתבע – אלה פקדי המשכן? תשובה לי על פתק כמה חסידים עשיתי שיהיו חסידים של הרבנו?... על כמה יהודים פעלת שיתבטאו לומר את כל התהלים בשבת מברכלים!...

(תמוס הפשי משחת שי"פ פקודי מכה"ח אוד שני ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

זוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביחוד לביאת הגאולה

ועוד, והוא העיקר, שזוהי העת והזמן המסוגל ביותר וביחוד לביאת הגאולה האמתית והשלמה תיפק ומיד ממש!

וממילא נעשה הענין ד"ויקהל משה" בפשטות – שהקה"ה מלקט את כל בני ישראל ע"י משה רבינו בפשטות ש"הוא גואל ראשון גואל אחרון", וע"י בחי" משה רבינו" שישנה בקרב כא"י מישראל, אנשים נשים וטף, עד שמתם כולם נעשה ה"קהל גדול ושוב הנה".

(משיחת אור ליום ונס"ק, כ"ד אדר ראשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

הרמב"ם זועק לכל יהודי: אתה יכול להכריע את העולם!

תרגום הפשי משיחה שגורשמה ע"י "ועד הנחות התלמידי"

... ההגבלות ד"אין בנין בית המקדש בלילה" ואין בנין בית המקדש דוחה שבת וי"ט – אינם, כיון שכל הגבלות אלו הם דווקא כשבונים בידי אדם, אבל "מקדש התידי שאנו מצפיין בווי ומשוכלל הוא יגלה ויבוא משמים", ועד"ז ההגבלה דטומאת כהנים איננה, כמבואר בפוסקים.

וכמוכן גם מהמגורא ופס"ד הרמב"ם "צריך כל אדם שיראה עצמו – לעולם כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וז"ל לו ולהם תשועה והצלה" – מהלשון "לעולם", "כל השנה כולה" מובן, שזה יכול להיות בכל זמן ממש, ביום ובלילה, בשבת וביו"ט, כולל ברגע זה ממש ביום השבת (ללא הבט על ההגבלות לכאורה של תחומין, וטריחא – אש"פ ששבת ענינה עונן), עאכ"כ שבשבת עצמו – עתה הזמן של רעוא דרעיון!

ומה שישנה השאלה: הרי כבר דובר כו"כ פעמים אודות זה שיכולים וצריכים להביא את משיח "נאור", ואודות ההוספה בהתעסקות במבצעים ובכל התורא"צ מצות וכו', ולשם מה צריכים שוב לייגע יהודים (מ'אטערן אידן) ולא לתת להם לישון, ע"י עשיית התוועדות נוספת ושוב לדבר ע"ז, הרי אלו ענינים שכל אחד מבין לבד?

– אלא שזוהי "שאלה" על הרמב"ם: הרמב"ם הוא זה שזועק לכל יהודי – בתור הלכה לזרות – פעם אחת ועוד פעם ושוב פעם: הסתכל ותראה – בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") אתה יכול להכריע את עצמך ואת כל העולם ולהביא תשועה והצלה עבודך ועבור כל העולם!;

ובלשון הרמב"ם: "צריך כל אדם שיריאה עצמו – לעולם – כל השנה כולה כאילו חציו זכאי כו', וכן כל העולם כאילו חציו זכאי כו', עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וז"ל לו ולהם תשועה והצלה".

"כל אדם", שזה כולל את כל בני ישראל ממש, הן אנשים והן נשים (כשהרמב"ם כותב "אדם" בספר החלכות שלו הכוונה היא גם לאשה), הן טף, בין "בנערינו" ובין "בבנותינו", בין "בבנותינו" ובין "בבנותינו", ואדרבה – "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צוררך להשביח אויב ומתנכס" – ביכלתו בכל רגע ורגע ("לעולם", "כל השנה כולה") להכריע את עצמו וגם את כל

העולם כולו ולהביא לשם תשועה והצלה!

והע"פ שאומרים זאת לאדם פעם אחת – כותב הרמב"ם ש"כ השנה כולה" – "לעולם", זאת אומרת, בכל רגע ורגע האדם צריך להסתכל על"כ. וכן, אפילו אם אומרים לו זאת פעם אחת ברגע אחד, זעק לו את זה הרמב"ם שוב פעם ברגע שלאח"כ, ועוד פעם בכל רגע ורגע במשך כל השנה כולה!

והעיקר הוא, שאכן האדם יכול בכל רגע ורגע להביא ("הראפארטנגעניג") תשועה והצלה לעצמו ולכל העולם כולו, וכאמור לעיל – בזים או בלילה, בשבת וביו"ט.

(משיחת שי"פ פפאד, פ' שמקלים היחסדים - בלתי מוגה)

לא איכפת להם שום "חשובנות" מכיון שרוצים "משיח עכשיו"!
כאשר הגישה בכללות העבודה היא באופן דרוך מעשה במחשבה תחלה – אזי בדרגה התחתונה יש לו כבר את הדוגת שלמעלה ממנה, עד לתכלית השליליות.

וכתורת הבעש"ט הידועה שבמקום שמחשבתו של אדם **שם הוא נמצא** – כפי שלמדים זאת ממה שכתוב "שרפים עומדים ממעל לו". וכמבואר באחרונים המקור לדבר גם בגולה זתורה – בדיני עירובין, שכאשר האדם נמצא במקום מסויים והעירוב במקום אחר, אזי מכיון שמחשבתו היא במקום העירוב, הרי זה נחשב ששם הוא נמצא.

וזוהו גם כללות ה"שטורעם" ש"אנו רוצים משיח עכשיו" – מכיון שעי"ז **"שם הוא נמצא"!**

ובפסוק: בני"א אינם יכולים להמתין עוד, ורוצים שמשיח יבוא "עכשיו"!
– לא איכפת להם כל ה"חשובנות" שהיום שבת, ואליתו לא בא מאתמול כו' (ראה עירובין מג, ב), וזאת – לא מפני שאינם יודעים אודות מאמרי חז"ל הנ"ל – **בואי יודעים זאת, אלא שלא איכפת להם כל "חשובנות" אלו, מכיון שרוצים "משיח עכשיו"!**

ועי"ז זכרים בקרוב ממש לביאת משיח צדקנו בפועל ממש, שאז יקויים העידן "קהל גדול ישובו הנה", "בנערינו ובקנינו ובבנותינו".

ומכיון שבמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא – מובן, שעוד לפני הגאולה ישנה כבר המציאות ד"קהל גדול", וכמודגש בכתוב שהיות בני ישראל "קהל גדול" הרי זה עוד לפני ש"ישונו הנה" (לפני הגאולה), מכיון שעצם ה**מציאות** מלכות והתיבה אל הגאולה היא באופן ד"קהל גדול".

(משיחת שי"פ ויק"פ, פ' החודש החשמתי - בלתי מוגה)

חובה לעשות את הכל גם על הספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות!

והמענה לזה – ע"פ פס"ד הרמב"ם שעי"קיום "מצורה אחת", "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגם לו להם תשועה והצלה", ובמלא, יתכן שדיבור זה גופא יהי' ה"מצורה אחת" שעי"ז תבוא הגאולה האמתית והשלילית.

ועוד וג"ז עיקר – ובהקדמה:

אי משום הא (שעצם הדיבור בזה יהי' ה"מצורה אחת" שתביא את הגאולה) – יכולים להסתפק במחשבה בלבד, שהרי גם מחשבה טובה היא מצורה כמו דיבור טוב, וא"כ, כוונת הדיבור בזה היא – ש**מא כולי האי ואולי** יפעלו הדברים על משהו מהשומעים, שיתחיל לעשות משהו, ויעורר עוד כמה וכו'.

(והוסיף בחיור מר): אינני "תמים" כל כך לחשוב שבפעם הזו יפעלו הדברים את פעולתם... אבל, מכיון שמדובר אודות ענין של **פיקוח-נפש**, הרי, חובה לעשות את הכל גם על הספק וספק ספיקא, אפילו אלף ספיקות! ולכן, ממשיכים לדבר בזה מתוך עקשנות מר, ש**מא כולי האי ואולי** יפעלו הדברים את פעולתם.

לכן, ממש יכים לדבר בזה מתוך עקשנות כו', שמא כולי האי ואולי** יפעלו הדברים את פעולתם**

וכאמור, תיכף ומיד, עוד לפני ר"ח ניסן, בעיצומו של יום השבת,

– ובפרט ש"כל מלאכתך עשירי", כולל המלאכה ד"מעשינו ועבודתנו" הפועלת את הגאולה, שגם מלאכה זו "עשירי" –

ובדרך ממלא יהי' ר"ח ניסן דשנת תשמ"ז – ר"ח של גאולה", עד לגאולה באופן של "ניסי ניסים", כמרומו בב' נוי"צין שבתבת "ניסין", ולא עוד, אלא שר"ח ניסן גופו יקבע באופן של קידוש החודש על"י ב"ד הגדול שבירושלים.

ולא"כ יתחילו ההכנות להקדמת הפסח ב"ז ניסן – בביתמ"ק השלישי, בירושלים עיר הקודש, בהה הקודש ובאוצו הקדושה, כן תהי' לנו – בפועל ממש, למטה מעשרה ספחים, בפסחות ממש.

(משיחת שי"פ ויקהל"פקודי, פוסת החודש, מבר"ח ניסן החשמתי - בלתי מוגה)

